

документів, з іншої – призвело до значного збільшення кількості документів за рахунок створення одного і того ж документа в паперовій і електронній формі.

Головне правило документообігу – оперативний рух документів по найбільш короткому шляху з мінімальними витратами часу і роботи. Реалізувати це правило в конкретних організаціях можна шляхом чіткої регламентації пунктів проходження документів, в ході якої перевіряється обслуговування всіх операцій, цілеспрямованість всіх переміщень.

Для покращення системи діловодства в органі місцевого самоврядування, на нашу думку, слід передбачити наступне: розроблення відповідних стандартів з електронного документообігу; спрощення схеми реєстрації користувачів в системі «АСКОД»; створення єдиного інтернет-порталу інформації; розроблення системи правил взаємодії органів місцевого самоврядування з громадою, використовуючи інформаційно-комунікаційні відносини.

Список використаних джерел

1. Особливості документування управлінської інформації, 2014. URL: https://pidru4niki.com/1417012060526/dokumentoznavstvo/osoblivosti_dokumentuvannya_upravlinskoyi_informatsiyi

Лідія ГАЙДА

здобувачка освітньо-професійної програми «Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Олена ДУДКІНА

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В ПИТАННЯХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ

В умовах сьогодення гостро постала проблема соціального захисту населення. Євроінтеграційні прагнення України неможливі без створення системи правових, економічних, організаційних та інших заходів, що сприятимуть підтриманню соціальної стабільності в суспільстві, створенню умов для зростання добробуту мешканців регіонів та громад, забезпечення належного рівня та якості життя населення. Для досягнення необхідного результату потрібно здійснити удосконалення механізму захисту прав і свобод людини, провести заходи з економічного зростання та створення матеріального

і духовного добробуту населення. Показником вирішення даних проблем є стан соціального захисту населення та рівень надання соціальних гарантій.

Слід зазначити, що забезпечення сталого збалансованого соціально-економічного розвитку України та її регіонів, підвищення рівня та якості життя населення, збагачення соціального і трудового потенціалу кожної окремої людини неможливе без проведення активної державної політики у сфері соціального захисту населення. Сьогодні створення ефективної системи соціального захисту населення є найактуальнішим і пріоритетним завданням в сфері соціально-економічної політики держави.

Тому реформування існуючої системи соціального захисту повинне відбуватися не тільки на загальнодержавному, а й, перед усім, на регіональному та місцевому рівнях. Ефективність реалізації соціальної політики багато в чому залежить від економічної бази, бюджетного забезпечення та фінансових ресурсів регіону. Без достатніх фінансових ресурсів складно вести про адекватний розвиток соціальної сфери, забезпечення продуктивної зайнятості і, взагалі, про механізми життєзабезпечення громадян.

Соціальна політика на місцевому рівні, зокрема щодо надання послуг у сфері соціального захисту населення, і в т.ч. – дітей, розвивається під дією великої кількості факторів: демографічних, економічних, соціальних, етнічних, екологічних, інформаційних тощо. Для України суттєвим є фактор територіальної диференціації рівня розвитку, пов'язаний з процесом регіоналізації. В результаті, регіони України мають не лише різний ступінь готовності до реалізації державної соціальної політики, але й по-різному зацікавлені у виробленні власної соціальної політики. Окремі адміністративні одиниці в Україні об'єктивно мають меншу доходну базу. Зростає розрив між середньодушовим доходом найбагатших і найбідніших територій.

Одним з питань перспективного розвитку регіональної соціальної політики є оцінка ефективності та оперативності її заходів. У практичній роботі з цією метою найчастіше використовують метод порівняння територіальних затрат, пов'язаних з досягненням мети. Необхідно не лише оцінювати вплив систем оподаткування на доходи населення, внесків на соціальний захист, субсидій на догляд за дітьми, на оплату комунально-побутових та житлових послуг, вплив податків та трансфертів на бідність тощо, але й розглядати параметри зниження рівня соціальної напруги в суспільстві, його безпеки, забезпечення соціальної активності населення, розвитку фізичного, інтелектуального, культурного рівня людей.

Отже, побудова економічно сильної, стабільної, соціально справедливої держави вимагає як політики вирівнювання рівнів соціально-економічного розвитку регіонів, зняття соціальної напруги міжрегіонального характеру, так і політики випереджаючого формування середнього класу локального рівня, який став би запорукою ліквідації бідності в суспільстві та носієм нових стандартів економічної поведінки і способів задоволення своїх соціальних потреб.

Одним із напрямів вирішення проблем в управлінні механізмами надання соціальних послуг на рівні територіальних громад також повинна стати реально діюча взаємодія місцевих органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Дієвими інструментом реалізації соціальної функції держави, зокрема у сфері надання соціальних послуг, є соціальні програми, надання державних допомог, встановлення пільг, субсидій, соціальне обслуговування, встановлення державних соціальних стандартів, індексація грошових доходів населення.

На рівні територіальних громад надається органами місцевого самоврядування сукупність соціальних послуг. Конкретними видами соціальних послуг можуть бути: соціально-побутові послуги – забезпечення харчовими продуктами, транспортними послугами, виклик лікаря, придбання та доставка медикаментів; психологічні послуги – надання консультацій з питань психічного здоров'я, застосування психодіагностики, надання медичних порад; соціально-педагогічні послуги – організація індивідуального навчального та виховного процесів, дозвілля, спортивно-оздоровчої, технічної та художньої діяльності; соціально-медичні послуги – підтримка та охорона здоров'я, здійснення профілактичних, лікувально-оздоровчих заходів, працетерапія; соціально-економічні послуги – надання натуральної чи грошової допомоги; юридичні послуги – надання консультацій з питань законодавства, здійснення прав та інтересів осіб; послуги з працевлаштування – пошук підходящої роботи, сприяння у працевлаштуванні та соціальне супроводження працевлаштованої особи.

З метою регулювання сфери надання соціальних послуг в Україні створена законодавча база, яка регламентує діяльність по забезпеченню соціального захисту пенсіонерів, ветеранів війни, інвалідів, сімей з дітьми, малозахищених верств населення, дітей.

Більшість актів, що визначають державну політику у сфері соціального захисту та соціального забезпечення, згідно з безпосередньо задекларованою в них метою, спрямовані на реалізацію конституційних прав громадян, наприклад:

права на забезпечення прожиткового мінімуму; подолання складних життєвих обставин або вирішення існуючих соціальних проблем – інвалідність, сирітство, бездомність та ін.; реагування на соціальні виклики сучасності – бідність, дитяча бездоглядність та ін.; підвищення рівня соціальних стандартів та життєвого рівня різних соціальних груп – ветеранів війни, інвалідів, багатодітних сімей та ін.; виконання актів вищої юридичної сили; виконання міжнародних зобов'язань України – зокрема щодо забезпечення соціальних прав громадян.

Список використаних джерел

1. Про соціальний захист в Україні: Збірник законів. Харків: ПП "ІГВІНІ", 2016. 351 с.
2. Про місцеве самоврядування в Україні. Закон України від 21.05.1997. № 280/97. URL: <http://www.gov.ua>

Ярослава ГЕНИК

здобувачка освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник – д.е.н., професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Руслан АВГУСТИН

СУТНІСТЬ СТАНДАРТИЗАЦІЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ В ЗАКЛАДІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Сьогодні охорона здоров'я визначається як складна соціальна система та найважливіша сфера життєдіяльності суспільства. Одним із критеріїв ефективності діяльності системи охорони здоров'я є доступність і якість медичної допомоги для всіх верств населення. Однією з головних проблем організації медичної допомоги в Україні є значний розрив між державними гарантіями безоплатного надання медичної допомоги населенню і фінансовими можливостями державного та місцевих бюджетів, оскільки тривалий час галузь розвивалась екстенсивним шляхом, що призвело до нарощування кількості ліжкового фонду та медичного персоналу.

У перехідний період реформування галузі актуальною стає необхідність знаходження коштів на новітні технології при вкрай обмежених ресурсах галузі охорони здоров'я, тому проблема оцінки якості надання медичної допомоги стає пріоритетною. Існуюча система надання медичної допомоги є витратною для держави та абсолютно не задовольняє ні медичних працівників, ні пацієнтів